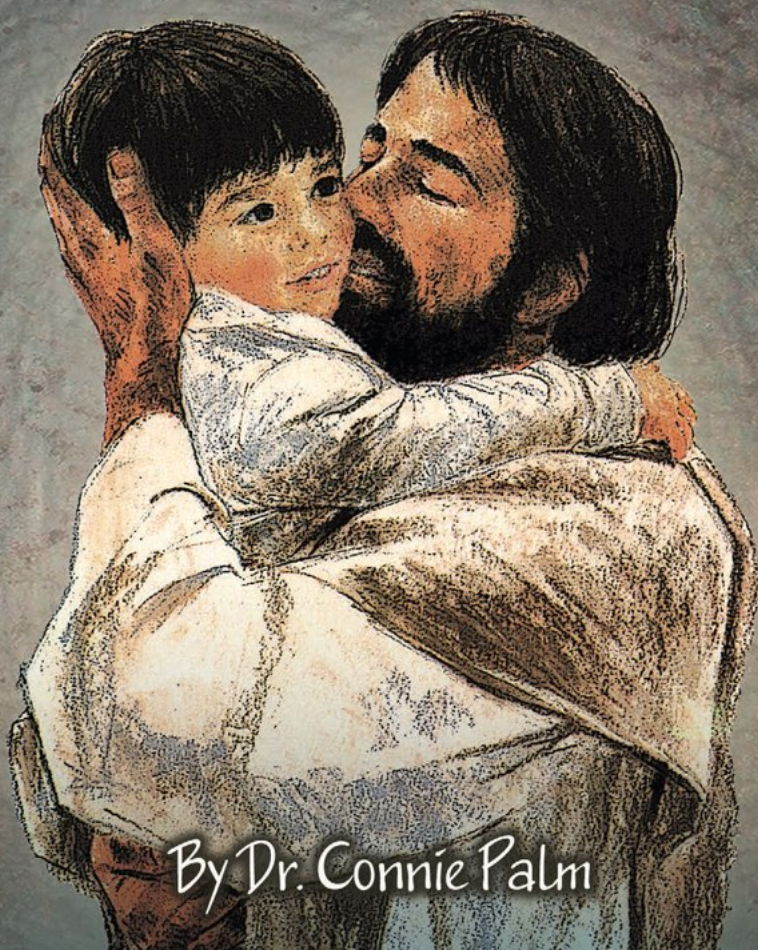

Оё ҳақиқатан

Худо

— Падари ман аст?

By Dr. Connie Palm

Оё ҳақиқатан
Худо
— Падари ман аст?

By Dr. Connie Palm

Originally published in English/Russian under the title
Is God Really my Father? by Connie Palm.

© 2004 by Gospel Publishing Mission

© 2012 for the Tajik edition.

Translated with permission. All rights reserved

Ба хотираи доктор Эдуард Пэлм бахшида мешавад.

Доктор Пелм муаллим, мудир, ускуф (шубон) миссионер ва дӯст буд. Ӯ ҳаёти худро дар хизмати Масеҳ гузаронд. Китоби «Оё ҳақиқатан Худо Падари ман аст?» — ро зани ӯ доктор Конни Пэлм навиштааст ва ин нашриёти тоҷикӣ-англисиро ба хотири ӯ бахшида мешавад.

ОСМОН

Худо барои мо хона тайёр кардааст.

1 Коринтиён 2:9

Чое мавҷуд аст, ки номаш осмон. Осмон — ин хонаи Худо. Худованд мехоҳад, ки он, хонаи мо ҳам шавад.

Иҷозат диҳед ман дар бораи он нақл намоям.

Осмон — ҷойи сулҳ аст. Одамон дар он ҷо ҷанҷол ё ҷанг намекунад. Ба якдигар суханони ранҷовар намегуянд. Ҳеҷ кас намедуздад. Ҳеҷ кас фиреб намекунад.

Осмон пур аз хурсандӣ ва хушбахтӣ. Дар он ҷо, гирду атроф табассум ва ханда. Дар он ҷо, ҳеҷ гоҳ торик намешавад. Ҳеҷ кас азоб намекашад. Ҳеҷ кас умедашро гум намекунад, зиқ намешавад, гурусна намемонад, ва ҳама дӯстҳо доранд.

Шумо ҳеҷ гоҳ дар осмон, чунин суханонро намешунавед:

«Ин ҷо ҷойи ту нест».

«Ту сазовор нестӣ».

«Ман туро бад мебинам».

Вале шумоён, метавонед дар он ҷо шунавед:

«Ман туро дӯст медорам».

«Мо — оилаи ту».

«Мо туро қабул мекунем, ҷӣ хеле, ки ту ҳастӣ».

Дар осмон ҳеҷ кас шабона аз танҳой гирия намекунад. Ҳеҷ кас аз барои нокомӣ ё тарс зиқ намешавад. Худо моро аз ҳар тарс озод мекунад.

Шумо ягон бор бемор шуда будед? Дар осмон барои касалӣ ва дард ҷой нест. Дар он ҷо ҳеҷ кас намемирад. Дар ин ҷои хушбахтӣ, шумо метавонед то абад дар беҳатарӣ зиндагӣ кунед.

Осмон аҷоиб барои ҳаёт, сохта шудааст. Дар он ҷо шумо танҳо намонед! Дар он ҷо аз тамоми олам зиндагӣ мекунад, — одамони аз ҳар миллат, бо ҳар хел рангҳои пӯсти гуногун ва бо ҳама забонҳо гуфтугӯӣ мекунад.

Ин хонаро, Худо ба мо тайёр кардааст — Падари Осмонии мо, Исо — Писари Ӯ, ва Рӯҳи Муқаддас, ки моро раҳбарӣ мекунад. Он се нафарро Сегона меноманд. Сегона — ин Худо се дар як: Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас.

Осмон барои ҳамаи фарзандони Худо омода карда шудааст. Оё шумо — фарзандони Ӯ ҳастед?

Агар шумо ҷавоб диҳед «не» ё «намедонам», илтимос, давомашро хонед. Дар ин китоб фаҳмонда мешавад, чӣ тавр писар ё духтари Худо шудан мункин. Дар ин ҷо фаҳмонда мешавад, чӣ тавр зиндагӣ карданро, то ки ба осмон фароем, вақте, ки ин заминро тарк мекунад.

Фариштаҳои хуб ва бад.

Мо душман дорем.

Ҳастӣ 3; Яҳудо 6; Ишаъё 14:12

Дар осмон на танҳо Худо зиндагӣ мекунад. Ким — кайҳо дар гузаштаи қадим, ки онро ҳатто тасаввур кардан ғайриимкон аст, Худо фариштаҳоро офарид, то ки онҳо бо Ё бошанд. Фариштагон — ёрдамчиҳои Худо, онҳо ба Ё сачда ва итоат мекунанд. Фариштагон ба одамон монанд нестанд. Ин мавҷудод ҷисм надоранд. Лекин агар лозим бошад, онҳо шакли одамро истифода мекунанд. Фариштагон хеле боқувват ҳастанд, лекин на он қадар тавонотаранд мисли Худо.

Вақте, ки фариштаҳо офарида шуда буданд, онҳо гуноҳ надоштанд. Ҳамаашон аҷоиб буданд, аз ҳама аҷоибтарини онҳо, номаш Лютсифер буд, ки маънояш «ситораи сахар» — он касе, ки нур мебарад.

Лютсифер на танҳо комил ва аҷоиб буд, инчунин пур аз ҳикмат буд. Худо ӯро бузург гардонд: аз болои дигар фариштагони бисёр, сардор гузошт.

Боре оҳиста-оҳиста дар ӯ гуноҳи мағрурӣ пайдо шуд.

Лютсифер чунин фикр кард: «Ман хеле боҳикмат ҳастам. Шояд на онқадар аз ҳуди Худо камтар бошам. Ман қувват дорам. Бисёр Фариштагон ба ман итоат мекунанд. Шояд ман аз Худо камқувватар нестам. Ман аҷоиб ҳастам. Эҳтимол ҳама коре, ки хоҳам, карда метавонам».

Чунин андеша карда, Лютсифер ният кард бо Худо баробар шуда ҷои Ёро гирад. Камтар — камтар Иблис ба дигар фариштагон дар бораи ин гуфтанро сар кард. «Бо ман биёед. Ман ба Худо монанд мешавам. Шумо афсус намехӯред, агар аз қафои ман биёед. Ин ба фойдаи шумо

мешавад». Тақрибан аз сеякхиссаифариштагон аз қафои Лютсифер рафтанд. Онҳо ба Худо зид баромаданд.

Дар осмон ҷанг сар шуд. Фариштагони бовафое, ки Худоро гӯш карда ба Ё итоат мекарданд, бо фариштагони баде, ки Лютсиферро пайравӣ карданд, ҷанг карданд. Лютсифер мағлӯб шуд. Ё ва фариштагонаш, ки вайро дастгирӣ мекарданд, аз осмон ронда шуданд. Барои

ҷазо додани Лютсифер ва фариштагони бад, Худо ҷои махсусро сохт, ки номаш «дӯзах». Дӯзах — ин ҷойи баракси осмон. Ин ҷойи ҷазои даҳшатнок ва марги абадӣ.

Номи Лютсифер дигар шуд. Акнун ўро иблис ё шайтон меноманд. Аз ҳамон лаҳза сар карда, шайтон душмани Худо шуд. Фариштагони хуб мисли пештара ба Худо итоат намуда ва ба Ё сачда мекунанд.

Офариниш

**Якум фикри Худо. Ў моро офарид, то ки мо
дӯстони Ў бошем.**

Ҳастӣ 1 — 2

Худо рӯзи таваллуд надорад. Ў доимо вучуд дошт. Дар аввал тамоман дунё набуд. Рӯшноӣ набуд. Худо қарор кард осмон ва заминро офарад. Худо сухан гуфт — ва ҳама чиз пайдо шуд.

Худо гуфт: «Бигзор рӯшноӣ шавад!» — ва рӯшноӣ шуд. Ў сухан гуфт — осмон, хушкӣ ва баҳр офарида шуд. Ба Худо кофӣ буд, сухан гӯяд — ва замин аз дарахтон ва алафҳо рӯйпӯш шаванд. Аз рӯйи сухани Худо офтоб, моҳ, ва ситораҳо, уқёнусҳо ва дарёҳо пайдо шуда аз моҳӣ пур шуданд, дар осмон паррандагони рангин парвоз карданд. Худо боз сухан гуфт — ва ҳайвонот офарида шуданд — калон ва хурд.

«Акнун — гуфт Худо, — Ман офариниши (масъули) беҳтаринро меофарам — инсонро. Ў аз ҳама ҳайвонҳо фарқ мекунад. Ў ба Ман монанд мешавад. Ў қобили дӯст доштан, фикр кардан ва гуфтан мешавад. Ў қобили худаш интиҳоб кардан ва барои он ҷавоб додан мешавад. Ман нисбати инсон андешаи махсус дорам. Ман меҳоҳам, то ки, ў Маро дӯст дорад, бо Ман сухан ронад ва писари Ман бошад».

Инак, Худо як мушт хокро гирифт, аз он ҷисми инсонро сохт, баъд онро бо нафаси Худ зинда гардонд. Инсон мавҷудоти зинда гардид, ў акнун ҷон дорад. Ҷон — ин қисми инсон, ки абадан зиндагӣ мекунад. Худо ба инсон ном гузошт — Одам.

Худо дид, ба Одам хуб нест, ки танҳо бошад. Худо гуфт:

«Ман ба ту мададгорро меофарам». Вақте, ки Одам хоб кард, Худо қабурғаашро гирифта аз биқинаш, зани аҷоибро офарид. Одам ба вай номи Ҳавворо дод.

Барои Одам дар ягон ҷо зиндагӣ кардан, Худо боғи аҷоибе офарид — Адан. Дар он ҷой бисёр дарахтон, гулҳо ва дигар растаниҳо буданд.

Одам ва Ҳавво — писар ва духтари Худо — хеле хушбахт буданд. Дар ҷойи аҷоибе, ки Худо барои онҳо

офарида буд, ҳар дуяшон ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ набуданд. Вақти беҳтарини рӯзҳои ҳар дуи онҳо, ҳамон буд, ҳангоме ки Худо омада ва бо онҳо сӯҳбат мекард.

Худо ба онҳо танҳо як шарт гузошт. Одам ва Ҳавво бояд доимо ин шартро иҷро карда муҳаббати худро ба Худо нишон диҳанд. Худо ба ҳама чизҳои офаридааш нигоҳ кард ва гуфт: «Ин хуб аст!»

Аммо баъд... чизе рӯй дод.

Гуноҳ

Иблис кӯшиш мекунад ба нақшаи Худо ҳалал расонад. Худо нақшаи махсусро тартиб медиҳад.

Ҳастӣ 3

Одам ва Ҳавво бо хонаю-боғзори аҷоиб ҳаловат мебурданд, аҷоиб гулҳои хушбӯйро мебуиданд, бо ҳайвонҳо бозӣ мекарданд. Онҳо либос намепӯшиданд, барои он ки шармро намедонистанд. Ҳар рӯз бо Худо гуфтугӯ доштанд.

Худо гуфт: «Шумо бояд ҳамагӣ як шартро иҷро намоед: ба шумо манъ аст хӯрдани меваи як дарахте, ки дар маркази боғ ҳаст. Ин дарахт дар бораи неку бад дониш медиҳад. Агар шумо меваи онро чашед, ҳама чиз тағир меёбад, ва шумо боре мемирered. Агар шумо Маро дӯст доред, шумо ба Ман гӯш медиҳед».

Лекин Иблис ҳама чизе, ки Худо дӯст медорад, меҳаҳад нобуд кунад: ӯ душмани Худо. Боре иблис шакли морро ба худ гирифта, ба назди Ҳавво дар вақти, танҳо буданаш, омада гуфт:

Оё ҳақиқатан Худо ба шумо, хӯрдани меваҳои дар ин ҷо рӯидаро манъ кардааст?

Не, Худо чунин суҳанро нагуфтааст, — ҷавоб дод Ҳавво. — мо метавонем аз ҳама чиз истеъмол кунем, ба ғайр аз меваи як дарахт. Агар мо онро бихӯрем, он гоҳ мо рӯзе мемиререм.

Нодуруст! — гуфт шайтон. — шумо намемирered. Шумо ба Худо монанд мешавед. Нигоҳ кун чӣ гуна мева! Онро чашида бин! Мева воқеан зебо буд. Барои чӣ, чашида набинам? Фақат камтаракак? Ҳавво ҳамин хел рафтор карда, ба Одам низ дод. Ӯ ҳам хӯрд.

Чӣ гуна онҳо интихоби дахшатнок карданд!

Одаму Ҳавво ҳамон дам фаҳмиданд, ки гуноҳ карданд? Онҳо дарҳол аз бараҳнагии худ шарм доштанд ва тарсиданд аз сӯҳбат кардан бо Худо, ки бояд назди онҳо биёяд.

Бейтоатии Одам ва Ҳавво ба ҷаҳон бисёр бадихо, дард, касалӣ, бадбинӣ ва ҷудоиро овард. Аз ҳамон лаҳза сар карда, ҳамаи кӯдакон бо хоҳиши гуноҳ кардан таваллуд

шуданд. Худо хеле андӯхгин буд. Ё Одам ва Ҳавворо дӯст медошт, аммо бояд, ки онҳоро ҷазо диҳад. Ё ҷони ҳайвонҳоро гирифта ва аз пӯсташон ба Одаму Ҳавво либос сохт. Ин маънии онро дорад, ки Худо дар бораи онҳо ғамхорӣ намуда онҳоро муҳофизат мекунад.

Ҳайвонҳо, ҳаёт ва хуни худро ба одамон доданд, ин рамзи он шуд, ки Исо, Писари Худо баъд аз гузаштани хеле бисёр солҳо, иҷро мекунад. Исо ҳаёт ва хуни Худо дод то, ки моро аз гуноҳҳо харида гирад. Мо бояд бовар кунем, ки, Исо инро барои мо кард. Мо бояд тавба кунем ва аз гуноҳ рад кунем. Инро карда, мо метавонем то абад дар осмон зиндагӣ кунем.

Ба Одаму Ҳавво лозим шуд, хонаи аҷоибӣ худро тарк намоянд.

Худо дар назди дарвозаи боғ, фариштаҳоро бо шамшери дурахшон гузошт, то даромадгоҳро муҳофизат

кунанд, то ки бори дигар Одаму Ҳавво ба он ҷой баргашта натавонанд.

Иблис ба якум иҷро шудани нақшаи Худо халал расонд. Лекин Худованд ваъда дод, ба замин Писари Худро фиристад, Ҳамоне, ки боре иблисро бояд nobуд кунад. Барои ҳамин Худо қарор кард, нақшаи навро иҷро намояд — одамонро ёбад, ки Ёро дӯст медоранд ва гӯш медиҳанд. Ин нақша ба шумо ҳам дахл дорад!

Киштии бузург

**Худо дар бораи бехатарии онҳое, ки ба Ё гӯш
медиҳанд ғамхорӣ мекунад.**

Ҳастӣ 6 — 9

Вақтҳо мерафтанд, одамон дар ҷаҳон зиёдтар ва зиёдтар мешуданд, лекин ҳамаи онҳо, дар бораи Худо фаромӯш карданд. Одамон бад, худпараст ва сахтдил шуданд.

Истед! Як одам буд — ёро Нӯҳ меномиданд.

Нӯҳ ва оилаи ӯ ягона касоне, ки Худоро дӯст дошта, ба Ё итоат мекарданд.

— Ба ман ёрии шумо лозим аст, — гоҳе Нӯҳ ба се фарзандонаш гуфт. — Худо ба ман амр фармуд, киштии бузургро созам. Вай бояд чунон калон бошад, то ки дар он аз ҳамаи намуди ҷуфти ҳайвонҳо ҷойгир шаванд.

— ин воқеан киштии бузург аст! Лекин барои чӣ мо онро созем? — пурсиданд писарони Нӯҳ.

— Худо ба ман гуфт, ки ба замин тӯфонро мефиристад, ҷаҳон ва ҳамаи одамонро нобуд мекунад, барои он, ки ҳамаи онҳо гунаҳкор ҳастанд.

Ман ба гуфти Ё имон дорам. Шумо ба ман ёри мерасонед?

— ҳа, падар, ёри мерасонем.

Нӯҳ бо писаронаш ба кор шурӯъ карданд. Одамон омада ба онҳо нигоҳ мекарданд.

«Нӯҳ, ту аз ақл берун шудӣ! — онҳо мегуфтанд. — Ҳеҷ гоҳ дар замин тӯфонҳо набуданд. Чӣ тавр метавонад чунин киштии калон дар об истода тавонад?»

Сол ба сол Нӯҳ киштиро месохту, ба одамон маслиҳат медод, тавба кунанд. Ё мегуфт, ҷазо наздик аст. Ҳама нобуд мешаванд. Аммо ба ӯ ҳеҷ кас бовар намекард.

Дар охир ҳама чиз таёр шуд. Ҳамаи ҳайвонҳоро ба

киштӣ ҷой карданд. Нӯҳ бо оилааш ба дохил даромаданд, ва Худо дарро маҳкам кард. Баъд борон сар шуд. Борон беист аз осмон меборид. Акнун одамон ба Нӯҳ бовар карда аз ӯ хоҳиш карданд то, онҳоро ба дохил дароварад, аммо хеле дер шуда буд. Борон чил шабонарӯз меборид. Нӯҳ ба оилааш гуфт: «Аз берун —марг ва хатар. Одамон барои гуноҳҳо ва беимонӣ

чазо ёфтанд. Мо дар ин кишти, дар бехатарӣ. Мо ба сухани Худо имон овардем, ва ӯ моро чазо намедихад».

Баъд аз чандин моҳҳо киштии бузург ба болои кӯҳ фаромад. Дар ихотаи оила Нӯҳ ба берун, ба ҷаҳони нави бо об шусташуда баромад. Онҳо Худоро шукр гуфтанд. «Бубин, падар, ин ҷӣ чизи зебо дар осмон? Ин қадар рангин аст!»

Ин тирукамон буд.

Худо ваъда дод: «Ман дигар ҳеҷ гоҳ барои ҷаҳонро нобуд кардан ба замин, тӯфонро намефиристам. Хангоме, ки шумо тирукамонро мебинед, ваъдаи Маро ба ёд оваред».

Имрӯз Худо ба мо меғӯяд: «Агар шумо имон оваред, ки Ман меғӯям, Маро дӯст доред ва гӯш диҳед, шумо дар бехатарӣ мешавед. Ман шуморо ниғаҳбонӣ карда ба хонаам, осмон меоварам».

Нақшаи Худо

**Хун рӯи дарҳо — рамзи аз ҳама беҳтарини
нақшаи Худо.
Хуруҷ 11-12**

Солҳои дуру дароз гузаштанд. Бисёр ҳодисаҳои аҷоиб
рӯй доданд.

Худо Иброҳимро даъват кард, то ки ӯро падари халқи
Худ гардонад. Худо нақшаи Худро ба Иброҳим фаҳмонд.
Худо гуфт: «Ман халқи Худро таълим медиҳам, Маро
дӯст доранд ва ба Ман хизмат кунанд. Боре дар ин халқ
писари Ман, Исо таваллуд мешавад. Ӯ чунин мекунад,
ки дар олам ҳама, ҳаёти абадиро ба даст меоваранд.
Ҳамаи одамон гунаҳкоранд. Чазои гуноҳ — марг.
Гуноҳ бахшида намешавад, то он даме, ки хун рехта
нашавад. Хуни ҳайвон басанда нест. Ҳар як кас бояд
барои гуноҳҳои худ чазо гирад. Лекин Исо ҷои ҳамаи
гунаҳкоронро мегирад ва барои онҳо ҷон медиҳад. Ҳар
як гунаҳкоре, ки ба гуноҳҳои худ афсӯс меҳӯрад ва имон
меоварад, ки Исо ба ҷои ӯ мурд, аз марги абадӣ наҷот
ёфта, ҳаёти абадиро мегирад».

Чӣ хеле ки Худо пешгӯӣ кард, кам-кам нақшаи
аҷоибӣ Ӯ амалӣ мегардид. Худо ба Иброҳим писаре бо
номи Исҳоқ дод. Исҳоқ Яъқубро ба дунё овард. Аз Яъқуб
— писар Юсуф. Юсуф ба ғуломӣ ба Миср фурухта шуд.
Аммо Худо бо Юсуф буд ва ӯ ҳокими Миср гардид.

Халқи Худо аз ҳад сершумор мегардид. Юсуф мурд,
лекин одамон бошад зиёдтар таваллуд мешуданд.
Мисриён аз одамони Худо метарсиданд ва онҳоро ғуломи
худ карданд.

Худо ба одаме бо номи Мӯсо бо чунин суханон мурочиат кард: «Мӯсо ту бояд халқи Маро аз Миср барорӣ ба замин, ки Ман ба онҳо ваъда медиҳам».

Шоҳи Миср — фиравн — ибриёнро ҷавобнаод. Худо чунин кард, ки ба Миср нӯҳ бадбахтии даҳшатнок омад. Лекин фиравн ба ҳар ҳол гуфт: «Не!»

Он гоҳ Мӯсо ба фиравн гуфт: «Ин

шаб Худо аз ин замин мегузарад ва дар ҳар як оила нахустзода мемурад».

Мӯсо ба халқи Худо дар бораи он, чӣ рӯй медиҳад, гуфт. Ӯ ба онҳо гуфт: «Барраи беайбро гирифта ва онро кушед. Бо хуни он болодарӣ ва паҳлӯдариҳои хонаро молед. Вақте, ки Худо хунро мебинад, Ӯ гузашта меравад ва ба нахустзодагони шумо намерасад. Халқи Худо итоат карданд ва бо онҳо ҳеҷ чиз рӯй наод. Аммо дар хони ҳамаи Мисриён нахустзодагон мурданд».

Ин ҳодиса номи «песах»-ро гирифт. Баъд аз песах фиравн ба Мӯсо гуфт: «Равед ва бар нагардед!». Мӯсо ва халқи Худо сафари дарозро ба замини нави худ сар карданд. Ин сафари оддӣ набуд!

Маънии песах аниқ шуд, вақте, ки Исо ба ҷаҳон омад. Исо — Барраи комили Худо, барои мо хуни Худро дод. Аз Ӯ хоҳиш кунед, ки гуноҳи шуморо Ӯ бо хунаш шӯяд. Он гоҳ Худо шуморо марҳамат мекунад. Шумо ҷазои — марги абади роҳо мешавед.

Даҳ қоидаҳои хуб

**Худо ба шумо нишон медиҳад, «зоҳиран»
ва «дохилан» чӣ гуна бояд бошем, то, ки
«мувофиқат» кунем ба ҳаёти осмонӣ.**

Хуруҷ 20

Мӯсо ва халқи Худо сӯи замини нави худ мерафтанд ва то баҳри Қулзум расиданд. Онҳо намедонистанд, ки шоҳи Миср фикрашро иваз кард ва артишро фиристонд, то ки халқи Худоро ба Миср баргардонад.

Халқи Худо гуфтанд: «Нигоҳ кунед! Ҷанговарон аз қафоямон меоянд! Нигоҳ кунед! Дар пеши мо — баҳри Қулзум! Чӣ кор кардан даркор?»

Худо гуфт: «Ман шуморо наҷот медиҳам!» — ва ба воситаи баҳри Қулзум роҳ кушод. Одамони ӯ аз таги он, ҳамчун хушкӣ гузаштанд.

Ҳангоме, ки артиши Миср аз қафои онҳо сур мекарданд, Худо баҳро пӯшид ва ҳамаи ҷанговарон ғарқ шуданд. Худо доимо бо халқи Худ роҳ мегашт. Вақте, ки онҳо нӯшидан меҳостанд, Худо ба онҳо об медод, вақте, ки хӯрдан меҳостанд, хӯрок медод. Се моҳ гузашт. Халқи Худо назди кӯҳи Сино омаданд.

Худо ба Мӯсо гуфт: «Вақти он расид ба халқи Худ қонун диҳам, то аз рӯи он бояд зиндагӣ кунанд. Ин қонунҳо ба онҳо ёрӣ мерасонанд, Маро дӯстдоранд ва дар сулҳ метавонанд бо ҳам зиндагӣ кунанд. Агар халқи Ман овози Маро гӯш диҳанд ва қонунҳои Маро риоя намоянд, Ман онҳоро раҳбарӣ намуда ғамхорӣ менамоям».

Мӯсо ба кӯҳ баромад. Одамон раъдро шунида барқро دیدанд. Худо ба Мӯсо ду лавҳаи сангинро дод, ки дар он қонунҳо навишта шуда буданд. Худи Худо онҳоро навишта буд.

1. Танҳо ба Ман сачда кунед. Ба ғайр аз Ман ба ҳеҷ кас ва ҳеҷ чиз сачда накунад.
2. Бутҳоро насозед, ба сурат ё шакл сачда накунад.
3. Номи Ман қуддус. Номи Маро бо эҳтиром талаффуз кунед.
4. Шаш рӯз кор кунед. Рӯзи ҳафтумро ба Ман бахшед.
5. Падар ва модари Худо эҳтиром намоед.
6. Қатл накунад.
7. Вақте, ки ба никоҳ медароед ваъдаҳои худро вайрон накунад.
8. Дуздӣ накунад.
9. Дурӯғ нагуяд.
10. Он чизе, ки ба дигар кас тааллуқ дорад барои худ онро нахоҳед.

Мӯсо аз кӯҳ фаромад, каломи Худоро, дар санг навишта шударо фаровард. Ӯ дид, ки мардум тарсиданд. «Натарсед, — ӯ гуфт, — Худо ин қонунҳоро дод, барои он, ки шуморо дӯст медорад. Ӯ меҳаҳад, то мо бидонем, чӣ тавр ба Ӯ писанд оием ва ҳам дар ин ҳаёт ва дар осмон хушбахт бошем».

Одамон гуфтанд: «Мо чӣ хеле, ки Худо меҳаҳад, мекунем».

Шумо чӣ фикр мекунад, онҳо ваъдаи худро нигоҳ доштанд?

Морҳои заҳрноқ

**Шумо бояд бовар кунед, Исо вучуд дорад ва Ё
барои шумо мурд.
Ададҳо 21:4-9**

Халқи Худо дар биёбон сӯи заминест ки, Худо ваъда дод сафар мекрданд. Ҳаво гарм буд, одамон хаста шуданд, онҳо норозӣ буданд, ки ҳолаташон бад аст. Ба онҳо ҳӯрокашон маъқул нест. Онҳо ба Худо ва Мӯсо ба ҳашм омада, гуфтанд: «Чӣ хел сафари мушкил! Беҳтар аст, ки мо боз дар Миср мешудем!»

Ғазаби Худо омада ба таътилгоҳи онҳо морҳои заҳрноқро фиристод. Морҳо ба ҳама ҷо ҳазиданд. Онҳо бисёр касонро заҳр заданд. Одамон мемурданд, медонистанд, ки гуноҳ карданд. Онҳо барои ёри назди Мӯсо омаданд. «Мӯсо, илтимос ба мо ёри расон! Аз Худо хоҳиш намо, ин морҳои даҳшатноқро гирад!»

Мӯсо дуо кард. Худо морҳоро нагирифт, аммо ба Мӯсо гуфт: «Ман ба шумо аз газидани ин морҳо, доруворӣ медиҳам. Мори металлро бисоз ва онро ба ҷуби баланд маҳкам кун. Чунон гузор, ки ба ҳама намоён бошад. Ҳар касе, ки ба мор нигоҳ мекунад, бовар кунад, ки Худо аз гуноҳ шифо медиҳад, намерад».

Эҳтимол, Мӯсо фикр кард, ки ин усули ғайриоддӣ аст, лекин ба Худо итоат кард.

Баъзе аз заҳрзадагон имон наоварданд:

«Ин беақл аст!»

«Ин аз ҳад осон аст».

«Ин кор мумкин нест!»

«Ман худам метавонам наҷот ёбам».

«Итизор шуда нигоҳ мекунам, давомаш чӣ мешавад».

Ҳамаи онҳо мурданд. Лекин ҳамаи онҳое, ки ба давобахши Худо дода, нигоҳ карданд ва ба Каломи Худо бовар карданд, зинда монданд. Ин мор — рамзи Исо, Кӣ, баъд аз гузаштани чандин солҳо омад.

Исо дар салиб чон дод, ки баланд бардошта шуд, то ҳама Ӯро дида тавонанд. Ҳамаи мо гуноҳ кардаем. Ба ҳамаи мо Наҷотдиҳанда даркор аст. Исо — Наҷотдиҳанда. Мо бояд ба Ӯ бовар кунем, барои он, ки баҳонаҷӯӣ моро наҷот намедиҳад.

Исо меояд

**Худо ваъда дод ва пурра муфассалтар пешгӯй
кард, Писари Ў меояд ва Худо ба қурбонӣ
меорад.**

Ишаъё 7:14; Ишаъё 53; Мико 5:2

Дар охир сафари дуру-дарозе аз замини Миср, ба замини ваъдаи Худо, тамом шуд. Халқи Худо хонаҳо сохтанд ва боғҳо шинонданд. Онҳо фарзандонро ба дунё меоварданд. Онҳо ходимон ва қонунҳо доштанд. Онҳо маъбадро, ҷое ки Худоро ибодат мекарданд, сохтанд. Онҳо мисли пештара хуни ҳайвонро барои аз гуноҳ озод шудан истифода мекарданд.

Дар давоми садсолаҳо Худо ба онҳо ваъда доданро давом медод, ки дар вақти муайян, Писари Худ Исоро мефиристад. Худо бисёр вақт дар бораи ин бо ходимони интиҳобкардаи Худ гуфта буд, муфассалтар дар бораи омадани Исо, ҳаёт ва марги Ў нақл карда буд.

Яке аз интиҳобкардааш Ишаъё буд. Ана ӯ дар бораи Исо чӣ мегӯяд: «Аз Ў нафрат мекунам, Ў азоб мекашад. Ў ба Худ бадбахтии моро ва ғаму ғуссаи моро мегирад. Ў барои гуноҳҳои мо азобу уқубат мекашад. Ў ҷазои моро ба Худ мегирад то, ки мо дар сулҳ зиндагӣ кунем.

Ҳамаи мо мисли ғусфандон роҳгумкарда ҳастем. Ҳар яки мо бо роҳи худ равона ҳастем. Худо гуноҳҳои ҳамаи моро ба Исо гузошт. Ў ҳамчун Барраи қурбонӣ кушта мешавад. Ў барои гуноҳҳои одамон ҷазо мегирад, ки мебоист он ҷазоро мо гирем».

Худо гуфт, ки Исо дар Байт-Лаҳм таваллуд мешавад, аз зане, ки мардуро намедонист.

Баъд Исоро ба сӣ тангаи нукрагин мефурӯшанд. Ў дар салиб чон медиҳад. Худо гуфт, ҳангоме, ки Исо мемурад, дар баданаш ягон устухонаш намешиканад, ана баъд Писари Ў аз мурдагон зинда мешавад.

Оё ҳақиқатан Исо меояд? Оё Худо ба ваъдаи Худ меистад? Оё ҳамааш айнан тавре, ки Ў ваъда дод рӯй медиҳад?

Бисёри одамон суханони Ўро фаромӯш карданд, фикр карданд, чӣ тавр сарватманд гарданд, чӣ тавр болаззат хӯрок хӯранд, ва вахтчоқӣ кунанд ё ин, ки қудрат ба даст оварда мартабаи баландро ишғол намоянд.

Лекин доимо касоне боқӣ монданд, ки суханони Худоро дар хотир доштанд, ба гуфтаҳои Худо имон доштанд. Онҳо мунтазир шуданд – мунтазир шуданд, ана рӯзе...

Исо таваллуд шуд

Иҷро шудани нақшаи беҳтарини Худо сар шуд.

Луқо 2

Худо гуфт: «Вақт омад. Писари Ман, Касе, ки ҳамеша бо Ман буд, акнун ҳаёти Худо дар замин сар мекунад». Худо фариштаро ба назди духтаре бо номи Марям фиристод.

— Натарс, Марям, — гуфт фаришта. — Туро шарафи бузург интизор аст. Худо туро интиҳоб кард. Ту модар мешавӣ ва Писар таваллуд мекуни. Ту бояд Ёро Исо ном гузорӣ.

Марям пурсид:

Лекин ин чӣ тавр рӯй медиҳад? Охир ман шавҳар надорам.

Фаришта ҷавоб дод:

— Бар ту қуввати Худо меояд. Худо чунин мекунад, ки дар дохили ту кӯдак мерӯяд. Ин кӯдаки муқаддас — Писари шахсии Худо. Ҳамон Касе, ки Худо ба Одаму Хавво ва ба ёрдамчиёни Худ ваъда дода буд. Ё барои гуноҳҳои ҳамаи одамон қурбонӣ мешавад.

— Ман тайёр ҳастам, — гуфт Марям. — Бигзор ҳар чизе, ки ту гуфти, ҳамон хел рӯй диҳад.

Марям ба марди нақӯре бо номи Юсуф номзад шуда буд. Вай он чизе, ки рӯй дод, ба ӯ нақл кард. Юсуф бошад хавотир шуд. Вале Худо ба хоби Юсуф зоҳир шуда гуфт: «Юсуф, ҳамаш ҳамин тавр, чуноне, ки Марям ба ту нақл кард. Натарс, вайро ба занӣ гир».

Ин аҷоиб буд. Худи Худо Падари кӯдаки Марям буд. Юсуф Марямро ба занӣ гирифта ба вай ғамхорӣ кард.

Боре дар он ҷое, ки зиндагӣ мекарданд, шоҳи он мамлакат, ба ҳамаи аҳолӣ амр фармуд, дар он ҷойҳои

ки таваллуд шуданд,
омада аз нав номнавис
кунанд. Ба Юсуф лозим
буд, ба Байт-Лаҳм
равад, ва ӯ ҳамроҳаш
Марямро бо худ гирифт.
Бо вучуди ин ана кӯдак
бояд таваллуд шавад.
Сафар дароз буд.
Марям хаста шуд. Дар
Байт-Лаҳм хонае барои
истодан наёфтанд.

Як одами нек
пешниҳод кард:
«Метавонед дар оғили

хайвонҳоям шабро гузаронед. Дар он ҷо гарм аст. Танҳо
шумо дар он ҷо мешавед».

Дар ҳуди ҳамон шаб Писари Худо таваллуд шуд. Марям
Исоро дар охуре, ки ба хайвонҳо хошок медоданд, гузошт.

Дар наздикии он ҷой ҷӯпонон гӯсфандони худро
мечаронданд. Ногаҳон нури баланд пайдо шуд, ва онҳо
фариштаро диданд, ӯ ба онҳо гуфт: «Ман барои шумо
хабари хуш дорам! Ин шаб дар Байт-Лаҳм Исо таваллуд
шуд! Равед, худатон бинед!»: Ҷӯпонон ба шаҳр давида
рафта Исоро ёфтанд. Онҳо медонистанд: ин Кӯдак —
ваъдашудаи Худо. Чӣ хел онҳо хушбахт буданд!

Дар ҳамин вақт дар осмони дуру дароз ситораи
маҳсусе пайдо шуд. Се ситорашиносон медонистанд,
ки он ҷӣ маънӣ дорад. Наҷотдиҳанда таваллуд шуд!
Пеш аз он, ки Исоро бинанд онҳо сафари хеле дарозро
тай намуданд, ва ба Ӯ тилою дигар тӯҳфаҳои қиматро
доданд. Худо ба ваъдаи Худ вафо кард. Нақшаҳои Ӯ
ичро шуданро сар карданд!

Никӯдимус

**Исо меҳоҳад то, ки дилҳои шумо ва ҳаёти шумо
аз нав тоза шаванд.**

Юҳанно 3:1-21

Исо қадбаланд ва боқувват ба воя расид. Ӯ ба падару модараш ёрӣ мерасонд ва доимо ба онҳо гапдари буд. Вақте, ки Исо сӣ сола шуд, Ӯ ба одамон дар бораи нақшаи Худо гуфтанро сар кард. Баъзе одамон бовар карданд, ки Ӯ — Писари Худо. Дигарон башад аз Ӯ нафрат карданд.

Як шаб барои сӯхбат кардан, назди Исо марде бо номи Никӯдимус омад. Ӯ доништан меҳост чӣ тавр ба осмон фарояд.

— Ба осмон рафта намешавад, то он даме, ки аз нав таваллуд нашавӣ, — гуфт Исо.

— Эй Устод, ин чӣ тавр мешавад? — пурсид Никӯдимус.
— Оё мункин аст боз дар шиками модар пайдо шуда, боз таваллуд шавӣ?

— хангоме, ки кӯдак таваллуд мешавад, баданаш мисли бадани волидайнаш, — ҷавоб дод Исо.

— Худо бадан надорад. Ӯ — Рӯҳ аст. Аз нав дили ту таваллуд мешавад, на бадани ту. Худо ба ту дили нав медиҳад.

— Лекин чӣ тавр? — пурсид Никӯдимус.

— Ту ҳис мекунӣ, чӣ тавр шамоли мевазад? — пурсид Исо. — мебинӣ, чӣ тавр барги дарахтонро меҷунбонад? Ту медонӣ, ки шамоли мевазад, онро ҳис мекунӣ. Ту мебинӣ, ки он чӣ кор мекунад, аммо намедонӣ бо кадом тарз. Ана ҳамин тавр, вақте, ки ҷонат аз нав бо қуввати Худо таваллуд мешавад, ту онро медонӣ, лекин намефаҳмӣ чӣ тавр.

— Оё ин имконпазир аст? — пурсид Никӯдимус.

— ба наздикӣ одамоне, ки аз Ман нафрат доранд, Маро ба марги салиб маслӯб мекунанд, — гуфт Исо. — дар хотир дорӣ чӣ тавр Мӯсо морро боло бардошт? Одамоне, ки бовар карданд, ки Худо онҳоро наҷот медиҳад, намурданд. Ҳар як шахсе, ки имон оварад, ки Ман ба ҷои ӯ ҷон

додам, ҳамаи гуноҳхояш баҳшида мешаванд. Дили ӯ тоза ва нав мешавад. Ӯ метавонад ба осмон равад.

Никӯдимус ба Исо имон овард.

Худо моро ин қадар саҳт дӯст медорад, ки Писари ягонаи Худо барои мо ба марг супорид. Агар шумо ба ин бовар кунед, гуноҳҳои шумо баҳшида мешаванд, ва шумо то абад зиндагӣ мекунед.

Исо меҳаҳад ба шумо дили нав ва ҳаёти нав диҳад. Оё шумо бовар доред, ки Исо барои шумо ҷон дод? Тӯҳфаи Ӯро қабул мекунед — дили нав ва ҳаёти навро?

Чӣ тавр бояд зист

**Исо мехоҳад, то, ки онҳое, ки аз нав
таваллудшуда, бо ин тарз рафтор кунанд.**

Матто 5—6

Вакте, ки шумо аз нав таваллуд мешавед, Худо мехоҳад то, ки шумо чунон рафтор кунед, ки ба Ӯ писанд бошад. Исо моро таълим дод, чӣ тавр ба Ӯ писанд бошем.

Ин рӯзи аҷоиб буд. Одамон сӯи теппа мешитобиданд, ки аз он Исо ба онҳо гап мезад. Онҳо ба замин ништаста бо диққат Ӯро гӯш мекарданд.

Исо мегуфт:

«аз ҳама чизҳое, ки ба шумо барои Худоро бо
тамоми дили худ дӯст доштан ҳалал мерасонад,
рад кунед.

Итоаткор бошед ва имон оваред, мисли кӯдакони
хурд.

Имон оваред, ки Худо, Падари Осмонии шумо,
ҳама чизе, ки мӯҳтоҷ ҳастед, ба шумо медиҳад.
Хавотир нашавед.

Шумо медонед, даҳ қонунҳоро, ки ба Мӯсо дода
шуда буд. Ба шумо кам аст, ки ин қонунҳоро
риоя кунед.

Ба бадӣ бо бадӣ ҷавоб надихед.

Душманони худро дӯст доред. Ба душманони худ
ёри расонед ва ба онҳо дуо гӯед. Шумо бояд
онҳоро бахшед, чӣ хеле, ки Худо мекунад.

Дар дили худ нафратро нигоҳ надоред.

Дигаронро танқид накунад. Кӯшиш накунад, ки
аввалин бошед. Шодӣ карда, ба дигарон диҳед.

Ба дигарон чунин муомила кунед, чуноне, ки мехоҳед, ба шумо муомила кунанд».

Одамон гӯш мекарданд ва андеша мекарданд: «Ин оддӣ нест. Оё одам воқеан метавонад, худро чунин идора кунад?»

Исо медонист, онҳо дар бораи ҷӣ фикр мекунанд.

«Аз Худо пурсед, то ки, Ӯ ба шумо ёрӣ расонад, ки чунин бошед, — гуфт Ӯ, — Худо шуморо дӯст медорад ва медонад, ки шумо бо қуввати худ чунин зидагӣ карда наметавонед. Ӯ ба шумо қувват медиҳад, ҷӣ хеле, ки лозим аст, зиндагӣ кунед.

Ӯ албатта ба шумо ёрӣ мерасонад!»

Худо ба мо ёрӣ мерасонад ва имрӯз ҳам!

Хӯроки нисфирӯзии писарча

Исо ҳама корро метавонад, лекин Ӯ мехоҳад ки шумо ба Ӯ ёрӣ расонед.

Июханно 6:1-14

Боз зиёдтар ва зиёдтар одамон меҳостанд Исоро гӯш кунанд.

Боре писарча аз модараш пурсид:

— Модар, мумкин, ман рафта Исоро гӯш кунам?

— Ҳа, — иҷозат дод модар. — лекин ба роҳи дур рафтан лозим.

Ту гурусна мемонӣ. Бо худ хӯроки нисфирӯзӣ гир. Вай ба писарча панҷ нони наонқадар калон ва ду моҳии хурдро дод.

«Бирав ва эҳтиёт шав», — гуфта модараш гусел кард. Писарча хеле дуру дароз рафт ва дар охир ба он ҷойе, ки Исо таълим меод расид. Дар он ҷо аллакай зиёда аз панҷ ҳазор нафар одамон чамъ шуда буданд. Писарча ин қадар дар ҳаяҷон шуд, ки дар бораи хӯрок фаромӯш кард. Соатҳо мегузаштанд. Одамон аллакай ҳама чизи бо худ овардари хӯрда тамом карда буданд, ва боз гурусна монданд.

— Мо бояд ба одамон хӯрок диҳем, — гуфт Исо ба ёрдамчиёнаш.

— Дар биёбон ҷойи нон харидан нест, — онҳо ҷавоб доданд.

— Мо пул ҳам надорем.

— Мо барои онҳо хӯрок дорем — норозигӣ кард Исо.

— Ин ғайри имкон аст, — розӣ нашуданд ёрдамчиёни Ӯ. — Мо ҳатто як бурда ҳам нон надорем.

Он писарчае, ки
хӯроки нахӯрдаи
нисфирӯзӣ дошт,
сӯхбати онҳоро
шунда, омада гуфт:

«Ман панҷ нони
хурд ва ду моҳии
майда дорам. Камтар
аст, албатта, лекин
ман тайёр ҳастам
ҳамаашро ба шумо
дихам». Исо табассум
кард ва гирифт. Баъд
ӯ ба ҳама амр фармуд
нишинанд, ба Падари
Осмони Худ дуо кард
ва нонҳо ва моҳиҳоро

пора кард. Чӣ қадаре, ки ӯ онҳоро тақсим мекард, ҳамон
қадар онҳо зиёдтар мешуданд!

Ёрдамчиёни Исо хӯрокро тақсим карданд — ба ҳама
расид, ва боз зиёд боқӣ монд.

Мумкин ки, Исо ба ин писарча гуфт: «Ту ҳама чизе,
ки доштӣ, ба Ман додӣ, ва Худо бошад аз тарафи Худ
бо қувваташ чунин кард, ки ин ба ҳама расид. Ту
Худоро хурсанд кардӣ. Ту дигар одамонро ҳам хурсанд
гардондӣ. Ту танҳо дар бораи худат фикр накардӣ.
Метавонӣ хӯроки боқимондари ба хонаат барӣ».

Писарча бошад шояд чунин ҷавоб дод: «Ин дуруст
аст — ҳамаашро ба Худо додан. Ман аз ҳама зиёдтар
хурсанд ҳастам!»

Худо ҳама корро метавонад, лекин баъзе вақт
мехоҳад, шумо ба ӯ ёри расонед. Ҳама чизе ки, доред ба
ӯ диҳед, — Худо шуморо баракат медиҳад, ва шуморо
барои дигар одамон баракат мегардонад.

Ёри некдил

**Исо мехоҳад то, ки шумо Ўро дӯст доред ва ёри
худо мисли худ дӯст бидоред.**

Луқо 10:30-37

Як одам аз Исо пурсид: «Ман чӣ кор кунам, ки ба осмон фароям?»

Чунин ҷавоб гирифт: Худоро бо тамоми дил дӯст доштан лозим. Ва ёри худро мисли худ дӯст доштан».

— Лекин кӣ ёри ман аст? — одам пурсид.

Ба ҷавоб Исо чунин ҳодисаро нақл кард.

Дар Исроил ду гурӯҳи одамон будан, ки якдигарро бад медиданд. Як гурӯҳро яҳудиён меномиданд. Дигарашро — сомариён.

Рӯзе яҳудӣ аз як шаҳр ба шаҳри дигар бо роҳи бе одам мерафт. Ин роҳи хатарнок буд, ва аз он ҷо лозим набуд ба танҳой сафар кунад. Ногаҳон аз ҷойи пинҳонӣ роҳзанҳо ба мусофир ҳучум карда, пул ва либосашро кашида гирифтанд, ўро лату кӯб карда, ним мурда карда дар роҳ партофтанд.

Чунин рӯй дод, ки аз ин роҳ як яҳудии обрӯманд мегузашт. Ў одами бечораро дид, аммо барои ёри расондан наистоду ба дигар канори роҳ гузашт. Баъд боз як яҳудӣ пайдо шуд, ў шитоб мекард ва гузашта рафт. Хар дуи онҳо нахостанд ба ҳамватани худ ёрӣ расонанд.

Акнун дар болои маркаб, як марде аз Сомария мерафт. Ў яҳудии ғоратшударо дид, дилаш сӯхту истод, то ёрӣ расонад.

Сомарӣ ҷароҳатҳои бечораро равшани зайтун молид ва шароб карда ва ҷароҳатбандӣ кард. Баъд сомарӣ ин одамро ба хараш шинонд, ва онҳо ба меҳмонхона

рафтанд, дар он
чойе, ки мусофирон
шаб мегузaronиданд.
Сомарӣ тамоми шаб ба
яхудӣ ғамхорӣ кард,
рӯзи дигар бошад ба
ӯ лозим буд равад. Ӯ
ба соҳиби меҳмонхона
гуфт: «Ана пул ба ту.
Ба ин одам ғамхорӣ
кун. Ман бармегардам.
Агар боз пул лозим
шавад ман баъд ба ту
медиҳам».

Се нафар, шахси
чароҳатдорро диданд.
Кадоме аз онҳо ба ӯ ёрӣ
расонд? кӣ муҳаббат

зоҳир кард ва дилаш сӯхт? Кадоме аз онҳо ёри наздик аст?

Ёри наздик — ҳамоне, ба касе ёрии мо лозим аст,
касе, ки ӯ набошад. Исо мехоҳад, то ки, мо ба ҳама
некдил бошем.

Чӯпони нек

Исо намеҳоҳад ягон кас нобуд шавад.

Юҳанно 10: 1-21

Исо гуфт: «Ман монанди чӯпоне ҳастам, ки ба гӯсфандон ғамхорӣ мекунад. Онҳое ки, Маро пайравӣ кунад, — гӯсфандони Ман ҳастанд. Ҳар яки онҳоро Ман бо номашон медонам. Ман ҳаёти Худро барои гӯсфандонам медиҳам». Исо чунин ҳодисаро нақл кард. Чӯпоне зиндагӣ мекард, ки сад гӯсфанд дошт. Ў ҳар яктояшро дӯст медошт, ва дар охири рӯз онҳоро саршумор мекард то, боварӣ ҳосил кунад, ки ҳамааш дар ҷояш. Боре бегоҳӣ ў онҳоро саршумор мекард: наваду ҳафт, наваду ҳашт, наваду нӯҳ.... ва фаҳмид, ки якто намерасад.

Чӯпон гӯсфандонро дар ҷойи бехатар гузошт, ва барои кофтукови гумшуда равона шуд. Торик ва хатарнок буд: дар атроф ҳайвонҳои ваҳшӣ буданд. Чӯпон бошад мекофту мекофт. Ў таслим намешуд ва дар охир баоси гӯсфандро шунавид. Он ба хорҳо дармонда мачрӯҳ буд ва монда шуда буд. Вай ёрӣ мепурсид. Чӯпон вайро ба китфаш бардошта ба хона бурд.

Дар олам миллионҳо одамон зиндагӣ мекунанд. Падари Осмонии мо ҳамаро дӯст медорад. Шумо барои Худо муҳим ҳастед. Ў медонад, шумо дар кучо зиндагӣ мекунед. Ў номҳои шуморо медонад. Ў дар бораи шумо чунин ғамхорӣ мекунад, ки ҳар яки шумо — ягона одам дар ин олам.

Ҳамаи мо — гӯсфандони гумшуда ҳастем, барои он, ки ҳамаи мо рафторҳои бад мекардем. Мо аз Худо дур шудаем.

Худо Писари Худро
фиристод хамаи моро
чустучӯй карда, ки
аз ҷазои гуноҳ наҷот
диҳад.

Шумо фикр мекунад:
«Ман хеле дур шудаам
ва ба гуноҳ олуда
шудам, Исо ба ман
ёрӣ намерасонад?»
Ин нодуруст аст! Ёро
даъват кунед — ва Ё
ҷавоб медиҳад.

Ё — Чупони некдил
аст, Касе, ҷони Худро
барои шумо дод. Ё
шуморо наҷот медиҳад,
мебардорад, бо роҳи
рост мебарад ва ҳимоя

мекунад. Ё шуморо ба хонаи Падари Худ меорад, ҷойе,
ки бехатар аст.

Писари ноқобил

**Чӣ хеле, ки шумо бад набошед, Исо мехоҳад то,
ки шумо назди Ё баргардед.**

Луқо 15:11-32

Рӯзе одамони зиёд, барои Исоро гӯш кардан ҷамъ шуданд. Ё дар бораи одами бой, ки ду писар дошт, нақл кард.

Писари хурдӣ хеле меҳост кайфу сафо кунад. «Падар, — ӯ хоҳиш кард, — ман худи ҳозир қисми меросии худро гирифтани меҳам, ки онро барои ману бародарам нигоҳ доштам».

Падар барои ин шод набуд ва дар охир пул дод. Писар пулро гирифт ва ба малакати дурдасте равона шуд, дар он ҷойе, ки ҳамаашро барои кайфу сафо исроф кард. Хангоме, ки пулаш тамои шуд, ҳамаи дӯстони қалбаки ӯро партофтанд. Дар охир писари хурдӣ, либоси ифлосу фарсуда дар тан, кор пайдо кард — ба ҳукон ҳӯрок додан. Ё чунон гурусна буд, ки ба ин ҳукон ҳавас мекард. Рӯзе дар назди онҳо нишаста ӯ фикр кард:

«Дар хонаи падарам, ҳӯрок бисёр, дар он ҷо ҳама чизе, ки ба ман лозим, ҳаст. Чӣ хел ман аблаҳ будам, ки хонаи падарамро партофта рафтам. Ман шарм мекунам, лекин бармегардам ва мегӯям: «Падар, ман гуноҳ кардам. Ман сазовор нестам, ки дигар писари ту бошам. Мумкин, ки ман яке аз коргарони ту шавам?»

Писар роҳи дарози бозгаштро сар кард ва тамоми роҳ фикр кард: «Оё падарам маро ба хона иҷозат медиҳад?»

Падар бошад тамоми ин вақт интизор шуду умед баст, ки писараш бармегардад. Ҳар рӯз дар назди дарвозаи хона истода ба кӯча нигоҳ мекарад. Рӯзе дид, ки писараш баргашта омада истодааст.

Падар, сӯи писараш
давида рафту ба оғӯш
гирифт, ва бӯса кард.

«Падар, ман бар
зидди Худо ва ту гуноҳ
кардам. Ман фақат
хоҳиш дорам....»

Лекин падар ўро
танҳо сахт ба оғӯш
гирифт.

«Даррав! — ў
хизматгорашро хонд.
— Ба писари ман, аз
ҳама чизи беҳтаринро
биёред. Базмро тайёр
кунед. Хӯрок меҳӯрем
ва шодию хурсандӣ
мекунем. Писари ман

мурда буд, акнун ў зинда шуд. Ў гум шуда буд, акнун
ёфт шуд. Ў дар дурдаст буд, акнун ба хона баргашт».

Оё Худо моро дӯст доштанро давом медиҳад, ҳангоме,
ки мо ба Ў гӯш намедихем ва дур аз Ў мешавем? Ҳа, Худо,
ҳамчун падар мисли ин ҳодиса, баргаштани моро интизор
аст, то ки бо оғӯши кушода моро қабул кунад. Вақте,
ки мо мебиёем, Ў моро пешвоз мегирад, ва хотиррасон
мекунад, чизе, ки рӯй надихад моро дӯст медорад.

Одами қадпаст

**Исо шуморо дӯст медорад, дар кучое, ки
набошед, чӣ хеле, кӣ набошед.**

Луқо 19:1-10

Дар Ерихӯ андозгир марде бо номи Заккай зиндагӣ мекард. Ӯ бой буд, лекин бе чӯра буд. Ӯ аз одамон бисёр вақт, аз меъёр зиёдтар мегирифт ва зиёдиашро ба худ мегирифт. Аз барои фиребгариаш, ҳеҷ кас бо ӯ гап задан намехост. Ҳа ва намудаш ҳам онқадар ҷалбкунанда набуд. Одамон аз болои қади пасташ меҳандиданд.

Заккай дар бораи Исо шунавид. Ӯ аз ҳама зиёдтар дар рӯи замин меҳост бо ин Одами аҷоиб, ҳамин хел нек ва хуб сӯҳбат кунад. Лекин ӯ ҳатто умед надошт, ки чунин рӯй медиҳад, боварӣ дошт, ки Исо барои ӯ вақт надорад.

Рӯзе Заккай шунид, чӣ хел одамон дар кӯча ба якдигар мегӯянд: «шумо шунидед? Исо ба ин ҷо меояд!»

«Ин имконияти ман, — Заккай фикр кард. — Албатта, ман бо Ӯ сӯҳбат карда наметавонам, хайр ақаллан ба Ӯ нигоҳ мекунам».

Лекин тӯдаи одамон ин қадар калон буд, аммо Заккай чунон майда буд, ки ӯ ҳеҷ чизро дида наметавонист. Бо вучуди ин ӯ таслим нашуд, ба як канор давида рафту ба болои дарахт баромад.

«Аҷоиб! — фикр кард ӯ. — Ман ҳама чоро мебинам, маро бошад ҳеҷ кас!»

Тӯдаи одамон ҳайрон шуданд, Исо зери он дарахте, ки Заккай нишаста буд, истода ба боло нигоҳ кард ва гуфт: «Заккай, метавонӣ фарой. Имрӯз Ман ба хонаи ту ба меҳмонӣ меоям».

Заккай хеле дар хайрат монд, ки қариб аз дарахт афтода буд. Исо номи ӯро медонист! Медонист, ӯ кист, лекин ба ҳар ҳол меҳост дӯсти ӯ бошад. Заккай хеле хурсанд буд! Ӯ Исоро ба хонааш оварда барои Ӯ зиёфат тайёр кард. Вохӯри бо Исо, ҳаёти Заккайро пурра тамоман тағир дод. «Исо,— ман нодуруст рафтор кардам, — иқрор шуд ӯ. — Акнун

ман меҳоҳам ростқавлона зиндагӣ кунам. Ман ба камбағалон кӯмак мерасонам. Ман одамонро фиреб мекардам, акнун бошад, он чӣ аз онҳо гирифтам, чор маротиба зиёдтар карда медиҳам».

«Имрӯз ба ин хонадон наҷот омад, — дар ҷавоб гуфт Исо. — Одам ба намуди берунӣ нигоҳ мекунад, лекин Падари Осмонии Ман ба дил нигоҳ мекунад ва медонад, ки меҳоҳад аз қафои Ӯ равад».

Худо шуморо қабул мекунад, дар кучое шумо набошед, чӣ хеле, ки шумо набошед.

Исо барои мо чон дод

Исо барои гуноҳи шумо нарх супорид.

Луқо 22-23

Одамони оддӣ Исоро дӯст медоштанд ва Ёро пайравӣ мекарданд. Ин, ҳокимонро ба хашм меоварад, ки аз Ё нафрат доштанд. Онҳо қарор карданд, Исоро ба қатл расонданд. Исо медонист, вақти Ё омадааст, нақшаи Худоро ба итмом расонад. Вақт расид барои Ё дар салиб чон додан.

Даъфаи охирин буд, Исо бо дувоздаҳ шогирдонаш хӯроки шом хӯрд. Баъд онҳо ба боғ, ҷойи алоҳида рафтанд. Дар он ҷо Исо дуо кард: «Падари Ман, агар мумкин бошад, маро аз ин марги даҳшатнок наҷот дех. Лекни агар Ман инро карданам лозим бошад, Ман тайёр ҳасатам. Ман меҳоҳам ба Ту итлоат кунам».

Исоро назди ҳокими он мамлакат, Пилотус оварданд. Душманони Исо дар он ҷой тӯдаи халқро ҷамъ оварданд. Пилотус бо Исо гуфтугӯ кард, баъд ба одамон гуфт: «Ман намебинам, ки Исо дар ягон чиз айбдор бошад. Ман меҳоҳам Ёро озод кунам».

Аммо тӯдаи одамон бо як овоз дод заданд: «Ёро кушед! Ёро ба салиб меҳкӯб кунед! Ёро кушед!»

Пилотус Исоро ба сарбозон дод ва амр фармуд, ки Ёро ба салиб меҳкӯб кунанд. Исоро заданд, масҳара карданд ва ба Ё туф карданд. Ба сари Ё тоҷи аз хор бофташударо пушониданд ва маҷбур карданд салиби Худро бардошта барад. Вақте, ки онҳо ба ҷойе, ки номаш Ҷолҷото омаданд, онҳо Исоро меҳкӯб карданд. Салибро боло бардоштанд, ва дар рӯи он хуни Ё мешорид.

Исо дуо кард:

«Падар, онҳоро
бубахш! — Баъд гуфт: —
Ман барои он чӣ омадам,
кардам». Ва ҷон дод.

Лекин дар ин ҳодиса
тамом намешавад!

Исо бояд, ки ҷон
диҳад. Худо муқаддасва
аз гуноҳ нафрат дорад.
Гуноҳ доимо одамоне,
ки Худо офарид, небуд
мекунад. Вақте, ки
Одам ва Ҳавво ба Худо
итоат накарданд, онҳо
гуноҳ карданд. Аммо
Худо гунаҳкоронро
дӯст доштанро давом
медихад, Ё меҳонад

онҳоро аз гуноҳ ва марг наҷот диҳад.

То Исо омаданаҷ, Худо аз одамон хоҳиш кард, ба
маъбад ҳайвонҳои таъиншударо ба ҷойи ибодат барои
гуноҳҳои худ оваранд то, ки худашон намуранд. Лекин
ин қурбонӣ басанда набуд, чунин қурбонихоро лозим
буд, боз ва боз биёранд.

Вақте, ки Исо ба замин омад, Ё барои мо мурд, Худо
воситаи наҷоти пештараро нест карда, наваҷро барпо
кард.

Акнун дигар қурбонӣ овардан лозим нест. Исо як
маротиба ва то абад барои ҳамаи замонҳо, хуни Худо
дод. Ё ба Худ, ҷазоро барои гуноҳҳо қабул кард, ки
мебоист он гунаҳкоронро сарнагун созад.

Ба ин имон оварда ва ба ғамхории Исо, шумо писарон
ва духтарони Худо мешавед ва ҳайёти абадиро ба даст
меоваред.

Исо зинда аст!

**Ў зинда аст, ва шумо ҳам метавонед то абад
зиндагӣ кунед.**

Луқо 24

Одами хубе, бо номи Юсуф назди Пилотус омада часади Исоро талаб кард, ки бидиҳад. Ў часадро аз салиб фаровард ва либоси хуб пӯшонид. Ў Исоро дар қабре, ки аз кӯҳпора канда буд, гузошт. Даҳони қабрро бо санги хеле калон пӯшонида шуда буд. Душманони Исо ба ин ҷой сарбозонро барои посбонӣ кардан гузоштанд. Шогирдони Исо хеле ғамгин буданд. Исо дигар бо ҳамроҳи онҳо набуд. Дили онҳо шикаста буд, ва ояндаи онҳо бошад торик менамуд. Онҳо умед надоштанд, ки боз Исоро мебинанд.

Аммо баъд аз се рӯзи марги Исо, саҳарӣ барвакт, рӯзи якшанбе, заминҷунбии саҳт рӯй дод. Фаришта санги қабри пӯшидаро бардошт. Аз он ҷо Исо баромад! Посбонон ҷунон тарсиданд, ки ба замин афтоданд, ва баъд гурехтанд то, ки дар бораи ин ҳодиса нақл кунанд.

Якчанд занон барои дидан, он ҷойе, ки бадани Исоро гӯронида буданд, рафтанд. Вақте, ки ба назди қабр омаданд, фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед! Шумо Исоро мекобед, Ки дар салиб меҳкӯб шуда буд. Ў дар ин ҷо нест. Ў зинда шуд! Равед ва нигоҳ кунед, баъд рафта ба пайравонаш ин Хабарӣ Ҳушро нақл кунед!».

Занҳо бо тезӣ, давон назди дӯстонаш рафтанд. Оё чунин мешавад? Ногаҳон онҳо Исоро диданд — ва Ў бо онҳо гап зад.

Онҳо ба пойҳои ӯ афтоданд ва сачда карданд. Баъд занҳо баргаштанд то, ки ба дигар пайравон он чи диданд хабар диҳанд.

Занҳо гуфтанд: «Исо мурда нест! ӯ зинда шуд! Мо ӯро дидем! ӯ зинда аст!» Онҳое, ки ба ин бовар карданд, бениҳоят хушбахт буданд. Онҳо медонистанд: агар Исо зинда бошад, онҳо ҳам умед доранд. Исо ба мо гуфт: «Ман зинда бошам, шумо ҳам зинда мемонед. Ман — Ҳамон

Касе, ки аз мурдагон зинда мегардонад ва ҳаёт медиҳад. Ҳар касе, ба Ман бовар кунад, ҳатто агар мурад ҳам, аз нав зинда мешавад».

Исо ба осмон бармегардад

**Исо Рӯҳи Муқаддаси Худро фиристод, Касе,
ки дар дилҳои мо зиндагӣ мекунад, ва ёрӣ
мерасонад, чунин зиндагӣ кунем, ки Исо
хушбахт бошад.**

1 Қўринтиён 15:1-8

Исо дар замин чил рӯз монд. Баъд аз дубора зинда шуданаш, Ӯро бисёр вақт диданд. Рӯзе, зиёда аз панҷсад одамон дар айни як ҷой Ӯро диданд.

Аммо баъзе аз пайравонаш шубҳа карданд, ки Ӯ зинда аст. Боре Ӯ назди чунин одамон омада гуфт:

«Барои чӣ шумо шубҳа мекунед? Нигоҳ кунед ба дастон ва пойҳои Ман. Мебинед дар он ҷойи нишонаи меҳхоро, ки ба салиб меҳкӯб карданд. Ба Ман даст расонед. Ин Ман ва Ман зинда ҳастам». Онҳо даст расониданд — ва бовар карданд.

Шогирдаш Тумо дар он рӯз бо онҳо буд. Дӯстонаш ба ӯ гуфтанд:

— Мо Исоро дидем.

— бовар намекунам, — ҷавоб дод Тумо, — то он даме, ки бо чашмони худам ҷойи меҳхоро набинам ва ба он даст нарасонам, бовар намекунам. Баъд аз ҳашт рӯз Исо ба Тумо зоҳир шуд. «Тумо, ба ҷароҳатҳои Ман даст расон. Шубҳа нақун, ба Ман бовар кун!»

Тумо дид, ки воқеан ин Исо, ва нидо кард:

«Худованди ман ва Худои ман!»

Исо бошад гуфт: «Тумо, ту ба Ман бовар кардӣ, барои он, ки дидӣ. Хушбахт касоне, ки Маро надида бовар мекунанд!»

Баъд аз чил рӯзи
дубора зинда шуданаш,
Исо аз шаҳр берун
баромад. Аз қафояш
тӯдаи калони одамон
рафтанд. Исо дастони
Худро бардошт ва
хамаи онҳоро баракат
дод. Ман назди Падари
Худ меравам. Шумо
бояд Хабари Хушро
ба тамоми ҷаҳон нақл
кунед. Баъд Ман дар
қувват ва дурахшонӣ,
бо фариштагони
муқаддас бармегардам
ва ба таври доимӣ
одамони Худро бо Худ

мегирам. Тайёр бошед, бовар кунед, то он даме, ки Ман
барнагардам», — бо ин суханон Исо ба осмон бардошта
шуд ва нопадид шуд.

Ӯ ваъда дод, ба пайравони Худ Рӯҳи Муқаддасро
мефиристад. Рӯҳи Муқаддас мебоист ба дили ҳар як
имондор дарояд то, ки ӯро тасалли бахшад, тарбият
кунад ва ёрӣ расонад, чунин зиндагӣ кунад, ки ба Худо
писанд бошад.

Акнун Исо дар назди Худо аст. Ӯ барои мо дуо мекунад
ва аз қафои мо нигоҳ мекунад. Ҳангоме, вақт мерасад,
Исо ба замин бармегардад. Масеҳиёни мурдабуда аз
қабрашон бармехезанд. Имондорони зинда баромада
Исоро пешвоз мегиранд. Мо ба осмон мефароём. Нақшаи
Худо ба итмом мерасад. Чӣ хел ин рӯзи аҷоиб мешавад!

Интихоби зарур

Исо мехоҳад, то ки шумо фарзандон ва дӯстони

ӯ гардед.

Марқӯс 10:13-16

Пештар то офариниши олам Худо шуморо дӯст дошта назди Худ даъват кард. Худо мехоҳад, ки шумо фарзандони ӯ бошед. ӯ барои Шумо осмонро офарид. Аммо кофӣ нест, ки шумо гӯед: «Ба даромадани ман иҷозат деҳ!»

Шумо бояд якчанд шартро иҷро кунед.

Шумо бояд бовар кунед, ки Худо ҳаст.

Шумо бояд ба Худо таваккал кунед, бовар кунед, ки Худо ростиро мегӯяд. Шумо ба он чӣ Худо мегӯяд бовар мекунад?

Шумо бояд барои гуноҳҳои худ пушаймон шавед ва дар охири охирон аз онҳо рӯй гардонед. Гуноҳҳои худро ба Худо гӯед. Агар шумо тавба кунед ва онҳоро ба ӯ гӯед, ӯ онҳоро ба шумо мебахшад. Шумо афсӯс мехӯред, ки гуноҳ кардед?

Шумо бояд ба Исо бовар кунед. Ба ғамхории ӯ таваккал кунед ва хавотир нашавед. ӯ шуморо дӯст медорад. ӯ шуморо қабул мекунад. ӯ ваъдаро иҷро мекунад.

Исо осмонро барои мо кушода кард, вақте, ки хуни Худро ба Худо тақдим кард. Шумо интиҳоб доред.

Шумо метавонед тўҳфае, ки Исо пешниҳод мекунад, қабул кунед ё аз он рад кунед.

Илтимос, ин тӯхфаро қабул кунед! Шумо барои ин пушаймон намешавед. Шумо ба оилаи Худо дохил мешавед. Шумо баъд аз марг ба осмон мефароед. Шумо ба он чойе, ки барои шайтон ва пайравонаш тайёр карда шудааст намеравед. Дилатонро кушоед ва Исоро ба он ҷо иҷозат диҳед!

Шумо метавонед бо сухани худ ба Худо дуо кунед. Ё медонад дар дили шумо чӣ ҳаст. Агар шумо хоҳиш дошта бошед, метавонед чунин дуоро ба забон ронед:

«Худо ман медонам, ки Ту вучуд дорӣ ва маро дӯст медорӣ. Ман мехоҳам писари Ту бошам. Ман гунаҳкор ҳастам. Ман кардам (шумо метавонед ба Худо гуноҳҳои худро ки дар хотир доред, гӯед). Ман афсӯс меҳӯрам, ки ба Ту гӯш накарда ба дигар одамон зиён расондам.

Илтимос, маро бубахш! Ман дили худро кушодам ва хоҳиш мекунам: худи ҳозир ба он даро! Ман бовар дорам: Ту маро қабул мекунӣ. Бовар мекунам: Ту маро аз гуноҳ пок месозӣ. Раҳмат ба Ту, Падар. Ман Туро дӯст медорам. Ба ман ёрӣ расон, барои Ту зиндагӣ кунам ва Туро зиёдтар шиносам. Ман дар бораи ин аз Ту хоҳиш дорам, чунки Исо хуни Худо барои ман дод. Омин».

Ба дигарон нақл кунед

**Исо мехоҳад то, ки шумо ба дигарон он чӣ дар
бораи Ё медонед, нақл кунед.**

Луқо 5:1-11

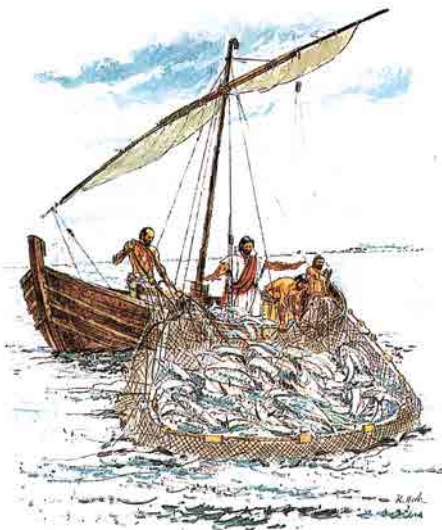
Акнун шумо — фарзанди Худо. Пештар шумо ба Ё тааллуқ надоштед. Шумо бар зидди Ё мубориза мебурдед. Фикр ва рафтори шумо бад буданд. Лекин Исо шуморо бо марги Худ дар салиб, ба назди Худо овард. Акнун шумо ҳаёти абадӣ доред. Чунин аст, Хабари Хуш, ки шумо метавонед ба дигарон нақл кунед.

Дар як рӯзи офтобӣ Исо дар соҳили баҳр бо одамон сӯҳбат карда роҳ мегашт. Тӯдаи одамон зиёдтар ва зиёдтар мешуданд. Исо ба қайқи Петрус даромад ва хоҳиш кард, ки камтар аз соҳил дуртар ронад. Исо дар қайқ истода ба одамон гап мезад.

Вақте, ки Исо сухани Худро тамои кард, Ё аз Петрус хоҳиш кард, ба ҷои чуқуртар ронад. «Акнун, Петрус, тӯро парто, моҳӣ меқапем».

Петрус гуфт: «Тамоми шаби гузашта мо моҳидорӣ кардем ва ҳеҷ чиз нақапидем. Ман фикр мекунам, ки дар ин ҷо моҳӣ нест. Лекин ман чӣ хеле, ки Ту гуфти мекунам».

Кори ҳайратовар рӯй дод! Дар тӯр ин қадар моҳиҳои зиёд буданд, ки қариб қайқ ба ғарқшавӣ наздик шуд! Ба Петрус лозим омад ёрӣ талабад. Ба онҳо Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно ёрӣ расонданд. Исо гуфт: «Аз қафои Ман биёед. Акнун Ман мехоҳам, шумо саёди одамон бошед» — Исо дар назар дошт, мехост онҳоро ёрдамчиёни Худ гардонад. Ё мехост, то ки онҳо дар бораи муҳаббати Худо ба одамони бисёр Хабари Хушро нақл кунанд.

Исо мехоҳад, то ки шумо ба Ӯ ёрӣ расонед. Шумо метавонед, ба дустон, хешовандон, ҳамсояҳо дар бораи Ӯ гӯед. Шумо метавонед, Хабари Хушро ба дуру наздик паҳн кунед. Одамоне, ки ростиро аз шумо мешунаванд, метавонанд онҳо ҳам ба осмон фароянд. Исо мехоҳад, ки мо дигар одамонро ҳам ба осмон бо худ гирем.

Исо гуфт: «Ба тамоми ҷаҳон равед ва Хабари Хушро ба ҳар як кас маъвиза кунед. Он чӣ, кӣ Ман ба шумо гуфтам, онҳоро таълим диҳед. Ва Ман ҳамеша то охири замон бо шумо, мешавам».

Шумо ба дигарон он, чӣ дар бораи Исо ва нақшаи неки Худо медонед, нақл мекунед? Он коре, ки Худо барои шумо кардааст, нақл мекунед?

Луғат

Фаришта: 1. Хабаррасони Худо. 2. Мавҷудоти ғайритабии, хуб ё бад.

Таътилгоҳ: Ҷойи истоқоматии муваққатӣ

Маркаб: Ҳайвон бо гӯши дарози ба асп монанд.

Бут: Объекти парастииш, худо.

Барра: Барраи ҷавон.

Нон: Нони дар як донагӣ пухташуда.

Мех: Мисмор, предмети оҳанини борики даврашакл буда, барои пайвасти ва маҳкам кардани истифода бурда мешавад.

Тӯр: Воситае барои қабидани моҳӣ ва парранда истифода мешавад, он аз ресмонҳои байни ҳам бофташуда иборат аст.

Қалтак: ҷӯби борики дароз.

Тирукамон: нимдавраи ҳафт ранга, ҳангоми нури офтоб аз байни борон мегузарад, намоён шуда медурахшад.

Эҳтиром: Муносибати бо иззату ҳурмат ва онро зоҳир кардан.

Роҳзан: Одаме, ки дигаронро меҳудзад, тарсро ё зӯровариро истифода мебарад.

Худпараст: танҳо дар бораи худ ғамхорӣ мекунад, на дар бораи дигарон.

Гӯсфанд: Ҳайвони хонагӣ, ки аз он пашм ва гӯшт мегиранд.

Чӯпон: Шахсе, ки ба гӯсфандон ғамхорӣ мекунад.

Шамшер: яроқи дарози теғдори ҷангӣ.

Хордор: Аз шохи ҷоруббута, сохта шуда хеле хори саҳти нӯгтез мебошад.

Ғулғула: Садои баланди раъду барқро ҳамроҳӣ мекунад.

Мундариҷа

Осмон	4
Ҷариштаҳои хуб ва бад.	6
Офариниш	8
Гуноҳ	10
Киштии бузург	13
Нақшаи Худо	15
Даҳ қоидаҳои хуб.	17
Морҳои заҳронок	19
Исо меояд.	21
Исо таваллуд шуд.	23
Никӯдимус	25
Чӣ тавр бояд зист.	27
Хӯроки нисфирозии писарча	29
Ёри неқдил	31
Чӯпони неқ	33
Писари ноқобил	35
Одами қадпасти	37
Исо барои мо чон дод.	39
Исо зинда аст!	41
Исо ба осмон бармегардад	43
Интиҳои зарур	45
Ба дигарон нақл кунед.	47
Луғат.	49

Оё ҳақиқатан **Худо** — Падари ман аст?

«Оё дар бораи он фикр мекардед, ки барои чӣ мо зиндагӣ мекунем? Оё ягон вақт шумо да даруни худ ҳис мекардед, ки дар ҳаёт бояд чизе беш аз хурок хурдан, хоб рафтан, бозӣ кардан ё кор, бошад? Мақсади ҳаёт чист?

Китоби „Оё ҳақиқатан Худо — Падари ман аст?“ ба ин саволҳо ҷавоб медиҳад. Шумо дарк мекунед, ки Худо ҳамеша шуморо дӯст медошт. Ё аллакай барои шумо сулҳи ҳақиқӣ, умед, хушбахтӣ ва осмонро тайёр кардааст, агар шумо албатта инро мехоҳед.»